

Sygn. akt V CSK 431/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. H.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku

Sądu Okręgowego w L.

z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący P. S.A. w W. oparł na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., powołując się na istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni art. 448 w związku z art. 24 k.c. z uwagi na rozbieżne orzecznictwo dotyczące możliwości zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci osoby bliskiej w wypadku komunikacyjnym, który wydarzył się przed nowelizacją art. 446 § 4 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie występuje rozbieżność orzecznictwa, nie występuje też istotne zagadnienie prawne. Kwestia dotycząca stosowania przepisu art. 448 k.c. w sprawach o zadośćuczynienie za krzywdę wyrządzoną na skutek śmierci osoby bliskiej w wypadku komunikacyjnym, który wydarzył się przed wejściem w życie nowelizacji wprowadzającej art. 446 § 4 k.c. wyjaśniana była wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wyrażone w wielu orzeczeniach stanowisko

Sądu Najwyższego jest jednolite. Wyrazem tego stanowiska jest postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14, odmawiające podjęcia uchwały w tym przedmiocie. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy przypomniał dotychczasową linię orzeczniczą i podtrzymał pogląd, że po wejściu w życie art. 446 § 4 k.c., tj. od dnia 3 sierpnia 2008 r. roszczenie o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przysługuje tylko najbliższym członkom rodziny zmarłego, oraz, że za krzywdę powstałą wskutek śmierci poszkodowanego spowodowaną czynem niedozwolonym popełnionym przed tym dniem zadośćuczynienie dla najbliższych członków rodziny przysługuje na podstawie art. 448 w związku z art. 24 k.c. Sąd Najwyższy powołał się także na ugruntowaną w orzecnictwie tego Sądu wykładnię art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, również zatem ta kwestia nie wymaga dodatkowego wyjaśnienia.

Nie zachodzi zatem potrzeba dokonywania po raz kolejny powołanych w postawie skargi przepisów, nie ma też mowy o ich oczywistym i rażącym ich naruszeniu.

Z tych względów, oraz w braku innych przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.